Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 вересня - 12 вересня 2005 року № 36 (96)

Віце-адмірал Володимир Безковайний:

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ РОСІЇ ЗАГРОЖУЄ НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

ЗАПИТАННЯ ДО ПОСЛА РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

Шановний пане Черномирдін!

Мені довелося брати участь в українсько-російських переговорах щодо Чорноморського флоту. Працюючи над угодами, члени делегацій за кожним словом бачили проблему в цілому, значно важливішу за долю флоту, – для України це була її територіальна цілісність і суверенітет. Кожне слово, вписане в угоди, давалося обом сторонам з надзусиллями. Кожен «переговорщик» прагнув не тільки сьогодні, а й у майбутньому щонайкраще забезпечити національні інтереси своєї держави. Безумовно, з обох сторін робилися взаємоприйнятні поступки, але й кожен прагнув поставити в тексті ту «кому», яка згодом визначить багато чого. Тому підписані керівниками Урядів України й Росії 28 травня 1997 р. у Києві угоди являють собою «дуже тонку матерію, зіткану з протиріч» і ставитися до неї, щоб зберегти добросусідські відносини, належало вкрай дбайливо. Саме для цього й існувала змішана українсько-російська комісія.

Йшли роки, але увага до проблем перебування ЧФ РФ на території України як з боку політиків, громадських організацій, так і населення України тільки загострювалася. ЧФ РФ постійно нагадував про себе: не припинялися порушення законів України, не виконувалися підписані угоди, частішали явні провокації з боку ЧФ РФ. Як наслідок, ця «дуже тонка матерія, зіткана з протиріч», почала розповзатися.

Російська Сторона ухиляється від політичної оцінки зростаючої кількості порушень суверенітету й законодавства України з боку командування ЧФ РФ. Широкий розголос цих негативних фактів призвів до громадського сплеску неприйняття присутності ЧФ РФ в Україні. Ваш виступ по телебаченню, після подій у Севастополі на мисі Сарич, не лише не змінив ситуації, а й викликав нові запитання. Саме до Вас звертаюся у зв'язку з тим, що на всіх підписаних угодах щодо Чорноморського флоту є Ваш підпис.

Ви сказали, що ЧФ РФ на маяку на мисі Сарич діє в рамках підписаних угод. Такі ж відмовки ми чули й за попередніх порушень, які були Російською стороною визначені як «безграмотна організація бойової підготовки» або неправильне розуміння підписаних угод. Як наслідок такої оцінки діяльності військових моряків – і відбуваються висадки десантів на суверенну територію України без дозволу її Уряду. Ніяких «коментарів» український народ не почув щодо фактів застосування, без відома Уряду України, сил ЧФ РФ в «операціях» у Чечні, Грузії, Югославії, які мали місце в минулі роки...

Нам «затикають рота» 97 мільйонами доларів, що йдуть на списання газових боргів і одночасно в рахунок погашення вартості оренди. При цьому вже 8 років РФ блокує інвентаризацію земель, фондів і устаткування, що орендуються, їх оцінку й визначення фактичної суми, що підлягає сплаті за перебування ЧФ РФ на території України. Склалася ситуація, коли Україну навіть не обкрадають, а грабують! І це не проблема ЧФ РФ, за цим стоїть діяльність Російського Уряду, оскільки все, перераховане в додатках до угод № 2 і № 3, передано в оренду саме йому (так в угодах), а ЧФ РФ юридично усе ще не є орендарем. Від того, що Уряд Російської Федерації не платить за оренду, Україна щорічно втрачає мільярди доларів. Тому для українського народу Ваша заява пролунала так: «Все йде в рамках угод, які ми не виконували й виконувати не збираємося». За цією логікою, все, що сталося в Україні за участі російського флоту, зокрема останнє застосування сили проти студентів, не суперечить підписаним угодам. Виникає бажання розібратися: чи варто за такого підходу Російської Сторони вважати легітимними підписані в 1997 році угоди, якщо вони не виконуються?

Проблема №1.

Угодою між Україною й РФ про параметри розподілу Чорноморського флоту (додаток №2) передбачено: «Перелік засобів навігаційного обладнання, об'єктів й інфраструктури Гідрографічної служби ЧФ, які перебувають на території України, буде остаточно погоджений у рамках угоди між Україною й Російською Федерацією про навігаційно-гідрографічне й гідрометеорологічне забезпечення безпеки судноплавства в Чорному й Азовському морях». З тексту наведеної статті випливає, що проблема має бути вирішена на рівні міждержавних переговорів. Починаючи з 1997 року, Українська Сторона багаторазово пропонувала врегулювати це питання згідно з Конституцією й законодавством України, її міжнародними зобов'язаннями. Але вирішення цього питання блокується Російською Стороною. Ніяких переговорів на міжурядовому рівні із цільовою установкою на вирішення цього питання не відбулося. Хотілося б знати: на якій юридичній підставі ЧФ РФ із 1997 р. утримує об'єкти державної гідрографічної служби України?

Далі. Угодою між Україною й РФ про статус й умови перебування Чорноморського флоту Росії на території України (ст. 6, п. 1) передбачено: «Військові формування (ЧФ РФ) здійснюють свою діяльність у місцях дислокації відповідно до законодавства Російської Федерації, поважають суверенітет України, дотримуються її законодавства й не допускають втручання у внутрішні справи України». Відмова Російської Сторони виконувати підписані угоди за їхньою суттю, вимагала підключення судової влади України. Питання подальшої долі об'єктів гідрографічної служби України було вивчено і вирішено Українським судом відповідно до чинного законодавства. Щоб перешкодити виконанню рішень Українського суду, Російська Сторона, застосувавши морську піхоту ЧФ РФ, займає кругову оборону на незаконно утримуваному об'єкті. Що це, пане посол?

4

ВАЖЛИВО

За перше півріччя 2005 року населення України зменшилося
На 1 липня 2005 р. населення України становить 47 075 300 осіб. При цьому міське населення країни – 31 911 100; сільське – 15 164 100. Проти 1 січня 2005 р. населення країни зменшилося на 205 500 осіб, або на 0,43%.

Зінченко пішов. На черзі – Тимошенко?
З вересня Держсекретар О. Зінченко подав заяву про відставку та без зволікань отримав на неї добро від Президента. Джерела, близькі до уряду, припускають, що наступними можуть бути щонайменше троє членів Кабміну, зокрема і Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко.

Президент вшанував пам'ять великого українця
4 вересня, у двадцяту річницю з дня героїчної смерті у табірному карцері геніального українського поета, незламного патріота України Василя Стуса, до його могили та могил його побратимів Юрія Литвина та Олекси Тихого на Байковому цвинтарі у м. Києві було покладено квіти від Президента України Віктора Ющенка.

Першим "дезертиром" СНД став Туркменистан
Головну несподіванку зустрічі лідерів держав СНД в Казані зробив президент Туркменистану Сапармурат Ніязов, заявивши, що Туркменистан виходить зі складу СНД і відтепер стає асоційованим членом Співдружності.

США скасували торгівельні санкції проти України
Йдеться про санкції, введені проти України 2002 року через недостатній захист прав на інтелектуальну власність. При цьому американці врахували зусилля України щодо приведення законодавства у відповідність до світових норм.

Початок демографічного буму в Україні?
Столичні лікарі прогнозують, що за 7 років кількість першокласників в Україні зросте удвічі. Впродовж останніх 6 місяців вагітних на облік стало на 50% більше ніж за останні роки. А майже 120 тисяч жінок отримали підвищену разову допомогу при народженні дитини.

Греки заснували стародавню Ольвію в V столітті до н. е.
Унікальні підводні розкопки, проведені українськими ентузіастами-підводниками на дні Дніпро-Бузького лиману, доводять, що культурний пласт стародавньої Ольвії на півтора століття старший, ніж вважалося досі.

Україна увійшла до десятки лідерів – експортерів зброї
За підсумками минулого року, Україна посіла 8 місце в світі за обсягами продажу зброї (300 млн. дол.), а також за обсягами укладених контрактів (400 млн. дол.).

Суддям утричі підвищили зарплату
Кабмін вирішив з 2006 року підвищити посадові оклади суддям на 269-324% – до 2,8-4,2 тис. грн.

Ціновий тиск Росії на Україну триватиме
Так вважають експерти з питань енергоресурсів. Це робиться, щоб допомогти на парламентських виборах проросійській опозиції.

Тимошенко – донька єврейки і вірменина
Таку заяву зробив міністр транспорту Євген Червоненко, який після побиття єврейського студента в Києві вимагав від Тимошенко захистити інтереси цієї національності.

700 мільйонів гривень на вибори
"Орієнтовна сума витрат, передбачених із держбюджету на проведення майбутніх парламентських виборів, становить 700 млн. грн..", – заявив міністр фінансів Віктор Пинзеник.

Навколо Ющенка корупціонери?
Радник прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, член політичної ради партії "Батьківщина" Михайло Бродський звинуватив оточення Президента України в корумпованості. За його словами, на сьогодні Третяков, Порошенко лобіюють Григоришина і їхні клани.

Укрпошта підвищує вартість своїх послуг
З першого вересня, аби надіслати у межах України листа, треба буде сплатити у півтора рази більше, а за бандероль – майже удвічі.

Добре сховалися
Із десяти представників часів владування Кучми, яких розшукує Інтерпол, точно відомо, за оперативними даними, лише країну, де перебуває Ігор Бакай. Оперативної інформації про місце перебування решти осіб – немає.

Скрипка не хоче бути "заслуженим"
Лідер рок-гурту "Воплі Відоплясова" Олег Скрипка відмовився від звання "Заслужений артист України". За його словами, ця відмова є спробою примусити нову владу почути тих, хто був на Майдані під час помаранчевої революції. Нині влада своїми діями "нерідко дискредитує себе", – сказав музикант.

В Україні крадуть дітей?
Доповідачка ПАРЄ Рут-Габі Вермо-Мангольд, провівши розслідування обвинувачень у крадіжці малят із українських пологових будинків, дійшла висновку, що в Україні справді крадуть дітей.

Європейці привозять в Україну щомісяця 230 млн. доларів
В період з 1 травня по 9 серпня Україну з короткостроковими візитами відвідали 1 млн.865 тис. громадян ЄС і Швейцарії. Це в 2,2 рази більше ніж за аналогічний період минулого року. Якщо в середньому кожен іноземець привозить сюди близько 1 тисячі доларів, то нині від візитів ми отримуємо близько 230 млн. дол. щомісяця.

У Польщі зареєстровано 16 кандидатів у президенти
За даними опитування громадської думки, основна боротьба розгорнеться між трьома кандидатами, які в першому турі виборів можуть набрати від 20 до 30% голосів виборців, – Лехом Качинським, Дональдом Туском і Влодзімежем Чимошевичем.
Перший тур президентських виборів у Польщі відбудеться 9 жовтня.

Миротворці-махінатори?
ООН вирішила замінити український миротворчий контингент у Лівані на контингент іншої держави через виявлені фінансові махінації. Українські миротворці нібито були причетні до перепродажу нафти ООН, вартістю близько мільйона доларів.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

Голова КУН Олексій Івченко:

"ДЕФІЦИТУ ГАЗУ В УКРАЇНІ НЕ БУДЕ"

22-23 серпня в Москві українська делегація провела переговори щодо співпраці України та Росії в газовій сфері. Про найгарячішу новину українських і російських медіа останніх тижнів – газові перспективи України розповідає голова правління НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко.

– У період підготовки до опалювального сезону почастішали чутки про ймовірний дефіцит газу в Україні. Чи можна говорити про серйозні проблеми з блакитним паливом?

– Наразі Україна не має жодних проблем із газом. Щороку держава споживає близько 75 млрд. куб. м газу, з яких торік: 29 млрд. куб. м було експортовано з Туркменистану, 26 млрд. отримано з Росії як оплату за транзит її газу територією України, ще трохи більше як 3 млрд. докуплено в "Газпрому". Крім цього, 20 млрд. куб. м газу видобувають щороку в Україні (до речі, "газові" потреби населення повністю покриваються завдяки видобутку власного блакитного палива, а обсяги цього процесу постійно зростають).

– На початку серпня топ-темою всіх українських і російських ЗМІ стали результати ваших переговорів із російським "Газпромом". Розкажіть, будь ласка, докладніше, яких саме домовленостей вдалося досягти.

– Ми нарешті поставили крапку щодо славнозвісних 7,8 млрд. куб. м газу, в наявності яких "Газпром" спершу сумнівався, а потім побажав залишити їх Україні як оплату за транзит свого блакитного палива через наші терени. Ми не погодилися на такий варіант і наполягли на підписанні угоди, відповідно до якої 2,5 млрд. куб. м газу із цих 7,8 млрд. отримуємо від "Газпрому" в рахунок транзиту російського газу через територію України в Європу, але понад передбачені контракти. Нині ми перевиконуємо контрактні заявки "Газпрому" щодо транзиту російського газу на Захід. За останні три місяці – на 3,3 млрд. куб. м. газу. І таку тенденцію буде збережено. Також підписали документи про те, що "Газпром" 2005 року "прокачає" на експорт на 8 млрд. куб. м газу більше ніж планували досі. Нам це вигідно, адже ціна російського газу залишається фіксованою – на рівні 50 доларів за 1000 куб. м, а плата за транзит – з розрахунку тарифу в 1,09 долара за 1000 кубометрів на 100 км. З іншого боку, очевидно: що більше російського газу ми транспортуємо до Європи, то більше отримаємо його від Росії як плату за транзит.

Решту 5,3 млрд. куб. м віддаватимемо "Газпрому" частинами. Таким чином долаємо взаємні претензії та проблеми, що їх накопичували роками.

– У підсумку тодішніх домовленостей дефіцит газу в балансі України поменшав?

– Такого дефіциту немає й не буде – нинішній баланс газу повністю задовольнить потреби українських споживачів. Справді, коли тільки-но я очолив компанію, газу за контрактами не вистачало, оскільки попереднє керівництво компанії "не законтрактувало" його на весь 2005 рік. Це довелося робити нам.

– Днями пройшли чергові українсько-російські переговори щодо "газових" питань. Ви були в складі делегації. Про що вдалося домовитися?

– Це був перший раунд переговорів. Сторони озвучили власну позицію, бачення схеми майбутньої співпраці в цій сфері. Росія вкотре оприлюднила ініціативу розраховуватися грошима за транзит свого газу територією України. Ми ж наполягаємо на збереженні нинішньої схеми розрахунків – газом, що передбачено попередніми контрактами з "Газпромом". У чинній до 2013 року угоді між НАК "Нафтогаз України" та "Газпромом" зафіксовано формулу визначення вартості газу – 50 доларів за 1000 куб. м газу для України, та 1,09 дол. за 1000 кубометрів блакитного палива – транзитна ставка на 100 км. Я неодноразово наголошував, що НАК "Нафтогаз України" не зацікавлена змінювати цей порядок. Зазначена формула й нинішні тарифи вигідні Україні. Наступний раунд переговорів заплановано на першу декаду вересня.

– Чимало експертів стверджують, що Україна не має належних важелів впливу на перебіг переговорів із Росією. Це правда?

– Звісно, ні. Якщо розібратися, то Росія залежить від України більше ніж ми від свого східного сусіда. Сьогодні ми взагалі не купуємо в "Газпрому". Все, що отримуємо, є платою за транзит його продукту в Європу нашими газопроводами. А цей транзит сягає близько 130 млрд. кубометрів щороку. Ми ж територією Росії теж "транзитуємо" газ – туркменський, але лише 30 млрд. кубометрів. Тож Росія залежить від нас у кілька разів більше.

"Газпром" має довгострокові угоди з країнами Європи про постачання туди свого газу. Якийсь зрив – і росіяни отримають багатомільйонні штрафні санкції. Сьогодні вони не мають альтернативи транзиту територією України. Пропонуємо послугу з транзиту – вони купують цю послугу. Ми вправі самостійно визначати форму розрахунків за нашу послугу. От такі важелі впливу.

– А чи подорожчає цього року газ для населення України?

– Нинішня ціна природного газу для населення залишається незмінною протягом семи років. За цей же період, скажімо, в Росії вона зросла більш ніж утричі. Сьогодні вартість газу для українців найнижча у світі. Наприклад, у нас 1000 куб. м газу для населення коштуть 112 грн. (приблизно 22 дол. США). При цьому собівартість 1000 куб. м цього газу для НАК "Нафтогаз України" – 124 грн. Різницю компанія доплачує сама. Для прикладу, в Росії, для якої паливо коштує значно дешевше, населення за 1000 куб. м платить 38 дол. США, у Білорусі – 42 дол. США, в Казахстані – 70 дол. США, в Молдові – 120 дол. США. Тож подорожчання газу для нашого споживача назріло вже давно. І на це є абсолютно об'єктивні причини. Відтак НКРЕ розглядає можливість встановити економічно обгрунтований тариф на природний газ. Цьогоріч його можуть підвищити на 25%.

– На Вашу думку, чи допоможе створення ВІНК урегулювати ринок нафтопродуктів?

– Звісно, адже це дозволить НАК "Нафтогаз України" впливати на ситуацію на ринку нафтопродуктів суто ринковими методами. Побудова ВІНК на базі ВАТ "Укрнафта", зі збереженням контролю "Нафтогаз України" над ВАТ "Укрнафта", дозволить стримувати різкі коливання цін на ринку нафтопродуктів. Наразі в статутному фонді НАК "Нафтогаз України" – 43% акцій Кременчуцького НПЗ. Окрім цього, в структурі компанії – Шебелинський ГПЗ і контрольний пакет акцій ВАТ "Укрнафта", яка має власну мережу з понад 400 АЗС. Де-факто ВІНК уже працює, але юридично її не оформили.

Усю нафту власного видобутку в межах ВІНК перероблятимуть на вітчизняних НПЗ, а нафтопродукти реалізовуватимуть у власній мережі автозаправок і на АЗС, де "Нафтогаз України" й "Укрнафта" працюють за джоберською схемою. Вже до кінця цього року "Нафтогаз" має намір розширити мережу своїх АЗС ще не менш ніж на 100 одиниць – і завдяки побудові нових, і через розширення джоберської мережі. В підсумку компанія зможе контролювати приблизно 30% вітчизняного ринку нафтопродуктів і мінімізує ризик виникнення кризових ситуацій у роздрібній торгівлі нафтопродуктами.

Вікторія БОНДАРЧУК,
"Львівська газета"
(подається скорочено)

нація і держава
06.09 – 12.09. 2005 р.

ПОРТРЕТ ЯНУКОВИЧА ПЕРЕХОВУЄТЬСЯ В МІСЬКРАДІ

За сталінщини всього було: голодомор 1933 року, репресії, війна, ГУЛАГ. Все я пережив – хотів називатись українцем. Я не можу бути прихильником тоталітарного режиму. І все ж пригадується один дуже цікавий факт з того минулого…

Колектив шахтобудівельного управління №8 (ШБУ-8) вів будівництво шахти „Західнодонбаської" №2. Коли значно виріс фронт підземних робіт, адміністрація запросила прохідників із далекосхідних регіонів. Виникла проблема житла. Мені, як профспілковому лідерові, довелося з делегацією шахтобудівників їхати до промислового обкому КПУ, який на той час очолював В. Щербицький.

На першому поверсі за столом сидів старший сержант міліції. Я сказав йому про мету нашого приїзду. Він зателефонував у приймальню секретаря обкому. Минуло п'ять хвилин, як той же старший сержант сказав: „Ідіть до приймальні". У розмові з першим пролетіло 10-15 хвилин. Тоді він зателефонував, і прийшов І. Осипенко – завввідділом капітального будівництва. Перший – до нього: "Візьміть до себе цих шахтобудівників, послухайте їх і вирішіть позитивно їхнє прохання".

За два тижні ми одержали новозбудований 80-квартирний будинок.

З того часу минуло 45 років. Ми були свідками, як розвалилася імперія зла, бачили, як народжувалася наша незалежна Україна, активно сприяли цьому народженню. Але, на жаль, нам не довелося як слід стати до її розбудови. І це примусило нас знову взяти на озброєння клич: „Здобудеш Українську державу або згинеш в боротьбі за неї". Ми знову у вирі боротьби, мусимо себе захищати. Стара влада переодягнулась, з голубої стала помаранчевою, але має брудні намагання: бути промосковською. Ось той же будинок, де я був на прийомі у Щербицького, тепер в нім Дніпропетровська ОДА. Тут побували різні керівники: олігархи, кучмісти, регіонали. Сьогодні тут господарює Юрій Єхануров. Хто він? Кажуть, що прийшов з „Нашої України". Але ми знаємо ще й те, що це колишній комсомольський авторитет, кучмівський функціонер, а ще – людина без відчуття того, що він – для нас, а не ми – для нього.

Охорона ОДА на першому поверсі ніби наша – з тризубами на кашкетах. Але чому вони такі непривітні? В приймальню Ю. Єханурова нас не впустили. Серед нас був помічник депутата Верховної Ради – того пропустили. Але у приймальні йому нічого не пообіцяли, а якась жінка, мов відрізала: „Губернатор сегодня очень занят". Це що, не ОДА, а губернія? Як за Петра чи Катерини? Походив наш колега коридорами високого владного маєтку – і вернувся. Приніс каталог, виданий ще 1998 р., з прізвищами власників кабінетів цієї державної установи та номерами їхніх телефонів. Проглянув – і звернув увагу, що все – без змін. Сидять службовці, вже посивілі, від часу секретаря обкому Качаловського. Вони слугували Пустовойтенку, Лазаренку, Щербині, Яцубі, Касьянову і ось уже слугують Єханурову. Все ті ж і все те ж! Їхні дії такі ж. Всі вони разом становлять колективний організм радника голови ОДА, а радше губернатора Єханурова. Вони й не допустили нас до нього. І згадалося, як під кінець літа 2004 р. в наше шахтарське місто прибула група депутатів Верховної Ради, серед них – В. Ющенко, Ю. Тимошенко. Голова нашого міста В. Рудих, переконаний регіонал, не зустрічав гостей, а всіма силами намагався не пропустити в місто, організовував однодумців, аби зірвати зустріч. Не вийшло. Згодом В. Рудих став одним з організаторів масштабної фальсифікації виборів. Цей же Рудих організовував з працівників міськради делегацію, і поїхав з нею до м. Сєверодонецька. На тім збіговиську першотравенська делегація була найактивнішою серед сепаратистів.

У місті нині діє політрада, до якої увійшли представники 9-ти політпартій. Це – „Сила народу!". Ми піднімаємо питання про участь В. Рудих у фальсифікації виборів та в діях сепаратистів. Подано в адміністрацію значну кількість відповідних документів, але, незважаючи ні на що, Єхануров заявляє, що підстав для звільнення Рудих з посади міського голови – немає. 20 червня в наше місто прибув депутат Верховної Ради, радник Президента України Л. Черновецький. Завітавши до нашої Першотравенської міської ради, гість був здивований, що в залі засідань немає державного знака – Тризуба. Немає його і в кабінеті голови В. Рудих. Не висить тут і портрет Президента України. Але нам добре відомо, що в кабінеті міського голови переховується портрет голови Партії регіонів В. Януковича. Ось така собача вірність! І можна не сумніватися, щой голова ОДА Ю. Єхануров поділяє такі симпатії.

Олесь СТЕПОВИЙ,
м. Першотравенськ,
Дніпропетровська область

ОТО БУЛА „ЖИЗНЬ"!

Шановна редакціє!

Дай Вам, Боже, здоров'я. Пише до Вас баба Параска з хутора Нетудийдем (назву свою хутір ще не змінив).

Є дуже багато вболівальників за народ. Це і комуністи, і регіонами, і есдеки. А як вболіває за нас пані (чи то пак товаришка) Вітренко! Не шкодує, бідна, свого здоров'я, їздить, організовує мітинги, так вже розпинається за наше щастя, а ми, невдячні, не можемо того гідно поцінувати! Ще й відьмою називаємо, конотопською! А оце я прочитала статтю О. Голуба, головного комуніста Львівщини, під назвою „Но помнит мир спасенный".

Правильно пише О. Голуб, ковбаса була по 2,20. Але якщо є народ і дешева ковбаса, то мусять бути і вороги народу, бо хто б мав безкоштовно, за баланду, працювати на ту дешеву ковбасу? З неба даром нічого не падає.

У той час, коли наша керівна і спрямовуюча тягнула народ до вершин комунізму, до яких гей би вже кілька кроків було, ті кляті „вороги" хапали нас (народ тобто) за штани і тягнули назад.

Рідна наша радянська влада під проводом КПРС проявила гуманізм: зайнялася перевихованням „ворогів" наших: виділяла безплатні „путівки" в кращі „санаторії" Союзу: на Соловки, Колиму чи ще десь. „Санаторіїв" тих було безліч. „Путівки" були довготривалі, на 10-15 років. А щоб отим „ворогам" не сумно було, їх „привчали" до праці. Праця не оплачувалась, то й ковбаса була по 2,20.

Згадаймо слова нашого великого Тараса: „Од молдаванина до фіна на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує!" Бо тільки рота роззявиш, і вже тобі – „путівка" в Сибір, Магадан тощо.

Отож, поки вороги перевиховувались і працювали на дешеву ковбасу, інша частина народу „благоденствовала": дешева ковбаса, дешева горілка – їжте, люди, пийте і менше думайте, за вас партія думає!

Ото була „жизнь"! „Благоденствовали" в містах і селах. Проте в колгоспі за трудодень „благоденствовать" не будеш! І тут виручала трудоніч: не спи, бери (не крадеш, бо береш своє) що хочеш і скільки зможеш, головне, щоб ніченька була темна. Ще Владімір Ілліч заповідав землю селянам, то й не гріх було тягнути з колгоспного лану. А це виручало капітально! А тут десь взялися, як пише О. Голуб, якісь „націонал-дебіли" і стали заперечувати керівну роль рідної компартії у творенні такого „всенародного щастя", яке ми мали, такого „унікального співтовариства" – радянського народу.

А співтовариство було справді унікальним: „благоденствіє" одних за рахунок праці інших, перевага трудоночі над трудоднем, безплатні „санаторії" для перевиховання і т.п. Чи знайдеш ще таке в світі?!

Але оті „націонал-дебіли" таку „вилікую страну" розвалили! Порозлазилися, кляті, по „квартирах". Ну хіба їм зле було вкупі жити за принципом: „Що твоє – те моє, а що моє – те не твоє"?

І де взявся отой Ющенко? А так було добре за Кучми! В кожній області, вотчині себто, був свій губернатор – вихідці з КПУ. А якою плідною була співпраця з В. Медведчуком та його СДПУ(о), з „Регіоналами" В. Януковича, з бідакою В. Путіним...

Читаєш все це і думаєш: чого це комуністи стали за нас так вболівати? За словами Голуба, тільки вони можуть створити нам рай на землі. Думаймо! „Санаторії" законсервовані, ждуть... Ага, вибори ж на носі.

Баба ПАРАСКА,
хутір „Нетудийдем"

БУДЬМО ПИЛЬНІ

ПОЖИТИ Б У РЕЗЕРВАЦІЇ!

З гірким усміхом прочитала в газеті „Нація і держава" матеріал Костянтина Нікітенка „Зробіть для українців резервацію… щоб вижили". Мені й самій інколи спадала на думку така ідея – пожити в резервації…

А так все добре починалося в 1991-му! Масово переводилися дитсадки на українську. Не були проти українізації навіть у військових частинах, де служили вихідці з усього Союзу. Один мій знайомий росіянин сказав так: „Якби мені повідомили за часів СРСР, що я вивчатиму українську, я, певно, застрелився б. А от вивчив на курсах і навіть пишу реферати". У Харкові з'явилася газета „Панорама", яка охоче друкувала і патріотів України, і непатріотів. Ми так цікаво дискутували!

Але, як кажуть, ворог не дрімав. Поки ми, наївні українці, легковажно раділи, керівник освіти міста з єврейським прізвищем продав три дитсадки, саме україномовні! Боротьба колективів садочків і „Просвіти" була марною, суд став на бік керівника освіти. Скоробагатьки Харкова, теж з нацменшин, попереводили українські газети на російську мову, а єдину українську газету „Слобідський край" зробили двомовною і такого змісту, що не хочеться й читати.

Коли прийшов до влади Кучма, який пообіцяв двомовність (слава Богу, що хоч не ввів), усі, навіть невеличкі, досягнення зникли. Ми, патріоти, зв'язані по руках і ногах. Тільки й того, що ходимо в Український культурний центр на українські вечори, і то лише по середах, бо в інші дні там лунає російська.

Коли на виборах переміг Ющенко, ми не ходили, а літали на крилах радості. Але, на жаль, так тривало недовго. В той час, коли в Харкові є багато українських патріотів – освічених, здібних організаторів, головою ОДА чомусь поставили вірмена Авакова, який не знає нашої мови, культури. А найгірше те, що Ющенко пообіцяв виборцям – не закрити жодної російської школи, не давати ніяких пільг українським виданням, а допомагати російським. Вибачте на слові, але це схоже на маячню божевільного. Ющенко, нащадок козаків, яких знищила Катерина II (його рідне село Хоружівку утворили козаки розгромленої Запорізької Січі), намагається вислужитися перед нашими завойовниками і катами?

Мороз та Порошенко чинять ще нікчемніше – пройдисвіти пропонують двомовність. А ви, панове, нас запитали, хочемо ми двомовності чи ні? Подивіться, як діють прибалти... Вони заявили чітко і однозначно: державна мова – одна! Хочете жити у нас – вчіть мову. Не хочете – забирайтеся геть. І навіть пихаті москалі позалишалися в Прибалтиці... і вивчили мову.

То, може, й справді слід утворити резервацію із патріотів? А українців, які діють за принципом: „моя хата скраю", ми туди не пустимо.

Тетяна ПИВОВАРОВА,
м. Харків

УКРАЇНЦІВ У СЕВАСТОПОЛІ ЛЯКАЮТЬ ТЕРОРИСТАМИ

24 серпня в Севастополі на черговому антидержавному мітингу російських общин Україна інакше, як окупантом, не називалася. Лідер руху за російський Крим О. Круглов закликав присутніх до організації терористичної боротьби з Українською державою за прикладом палестинських бойовиків. За інструкцією, яка була зачитана ним з трибуни, належить: складати списки севастопольців - свідомих громадян України з їхніми домашніми адресами; вже не пікетувати, а бойкотувати і зривати роботу українських навчальних закладів міста; формувати бойові загони, підбирати патріотів, здатних на самопожертву заради інтересів Росії...

Серед мітингувальників можна було бачити осіб, що громили „Автопоїзд дружби" на тому ж майдані під час президентських виборів. Ніхто з них до сих пір за акти відвертого бандитизму і вандалізму до відповідальності так і не притягнутий. Мітинг проросійських радикалів продемонстрував відверту зневагу до держави й українців у Севастополі.

Безкарність закликів до сепаратизму в Сєвєродонецьку призвела до того, що проросійські праві радикали вже вдаються до пропаганди тероризму, фактичного розпалювання міжнаціональної ворожнечі у багатонаціональному місті. Чи не за таким сценарієм розпалювалася пожежа на Балканах?

Севастопольські українофоби були не одні. Поряд з ними під чорними прапорами в чорних сорочках на майдані перебували й члени недавно створеної у Севастополі громадської молодіжної організації „Прорив", організованої та екіпірованої як альтернатива „Порі" та „Студентському братству". Лідери цих молодих людей похвалялися, що напередодні прибули з Москви, де знайшли цілковиту підтримку. Цей мітинг був показаний на першому російському телеканалі ГРТ і представлений як боротьба севастопольців з „помаранчевою" владою.

Заклик до тероризму проти українців прозвучав. Невже наша влада знову затулить вуха і обітре, мов би нічого не було, цей плювок?

Ярема КАЧУР, Севастополь

нація і держава
06.09 – 12.09. 2005 р.

ПРИПЛИВЛИ

8 грудня минулого року стало для українців своєрідним Юрійовим днем. До того часу кожен з нас, досягнувши певного віку, міг скористатися двома видами виборчого права: активним (обирати когось) і пасивним (бути самому обраним).

ОЦЕ ТОБІ, БАБУСЮ, І ЮРІЇВ ДЕНЬ!

Та от настав час, коли Верховна Рада, впроваджуючи так звану політреформу, прийняла рішення, яке спікер В. Литвин назвав історичним. Але подумаймо хоча б над такими рядками: „Конституційний склад Верховної Ради у кількості 450 народних депутатів обирається у 2006 р. ...в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій, виборчих блоків політичних партій...”

Маємо справу з внесенням змін до Конституції, до того ж досить суттєвих: нас, громадян, позбавили пасивного виборчого права! Рішення, справді, історичне! В ст. 157 Конституції сказано, що вона не може бути змінена, якщо зміни передбачають скасування або обмеження прав і свобод людини... Але ж обрання депутатів тільки за виборчими списками політичних партій – то і є обмеження виборчих прав громадян!

Ст. 156 Конституції передбачає, що законопроект про зміну Конституції, після того як він був прийнятий Верховною Радою, має ще бути затверджений всеукраїнським референдумом. Кучма, чия президентська каденція добігала безславного кінця, не став, звісно, обтяжувати себе дотриманням вимог Конституції, гарантом якої облудно себе називав. 8-го грудня „гарант” підписав антиконституційний акт, тим самим пославши свій останній привіт народові.

„Помаранчевих”, які прийшли до влади, виявляється, теж не турбує колізія: якщо не буде Всеукраїнського референдуму з приводу згаданої зміни Конституції, то вибори 2006-го року будуть юридично недійсними. В помаранчеві дні ті, хто сьогодні став владою, часто наголошували, що народ є єдиним джерелом влади. А сьогодні вони теж роблять з народу дурня. Вони ж у нас „мазепинці” – в тому розумінні, що Іван Мазепа спирався на генеральну старшину, яка згодом перебігла на бік Петра І і зрадила Україну. Тож і не призначає наш „всенародно обраний” Всеукраїнського референдуму з приводу зміни Конституції. Адже йому сьогодні, мабуть, вигідно, щоб на виборах балотувалася лише „генеральна старшина”, яка і ввела оту велику грошову заставу для кандидатів у депутати і прагне стати вічно недоторканною. Не може не турбувати і такий нюанс: якщо на виборах не буде мажоритарників, то не буде конкуренції, запанує монополія одних партій в одних регіонах, інших – в інших, і знову впаде наша держава, підрубана сокирою манкуртів.

Валерій ЄФІМЕНКО,
м. Сєвєродонецьк

ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ РОСІЇ ЗАГРОЖУЄ НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Таким чином, починаючи з 1 травня 1997 р., Російська Федерація силоміць утримує частину суверенної території України, при цьому ігнорує взяті на себе в підписаних з Україною міжнародних договорах зобов'язання.

Питання: а чим обумовлена сама присутність російської морської піхоти на території України?

Морська піхота – це не крейсер, і їй для швартування причали не потрібні. Під час переговорів (1992-1997 рр.) ми наполягали на її повному виводі з території України, але вожді вирішили інакше. Сьогодні всі проблеми в Криму й Севастополі виникають саме за участі морської піхоти ЧФ РФ, а тому зростає впевненість, що розміщена вона в Севастополі саме для проведення силових акцій на території України. Чи не час вивести морську піхоту ЧФ РФ з території України?

Нам відомо, що, крім об'єктів гідрографії, ЧФ РФ незаконно утримує значну кількість інших територій й об'єктів колишнього ЧФ СРСР, які не були включені до переліків №2 і №3. Статус всіх утримуваних Російською Федерацією територій із застосуванням військової сили згідно з БСЭ („Большая советская энциклопедия”) визначається як «окуповані території».

Питання: чи збирається Російська Федерація припинити зазіхання на суверенітет України і звільнити всі незаконно утримувані території? Чи надасть Російська Федерація можливість Україні нормально виконувати свої міжнародні зобов'язання щодо забезпечення безпеки судноплавства в суверенних морських акваторіях? Коли РФ виведе з території України свою морську піхоту?

Проблема №2.

Угодою про статус й умови перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України (ст. 4, п. 2) передбачено: «Російська Сторона щорічно, до 1 січня, за погодженим сторонами переліком, інформує Українську Сторону про загальну чисельність особового складу й основних озброєнь Чорноморського флоту Російської Федерації, які перебувають на території України».

Жодного разу необхідна інформація від уряду РФ до уряду України не надходила. Це не забутливість, оскільки контроль за виконанням підписаних угод при ЧФ здійснює спеціально призначений дипломат із МЗС Росії.

Питання: що приховує Російська Федерація від України, блокуючи верифікацію й не надаючи даних про чисельність особового складу й озброєнь ЧФ РФ, що перебувають на території України?

Оскільки РФ не виконує зобов'язань, взятих згідно з підписаними 28 травня 1997 року угодами, то їх можна кваліфікувати як «помилковий маневр РФ», а тому – денонсувати. Чи згодні Ви з таким підходом? Якщо ні, то поясніть, будь ласка, поведінку Російської Сторони.

Проблема №3.

Угодою про статус й умови перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України (ст. 5) передбачено: «Російська Сторона зобов'язується не мати ядерної зброї в складі Чорноморського флоту Російської Федерації, що перебуває на території України».

Коментую статтю як професіонал. До ядерної зброї відносяться комплекси зберігання й обслуговування ядерних блоків, носії ядерної зброї, флотські й корабельні системи забезпечення бойового застосування ядерної зброї, нарешті, саме бойові заряди або блоки. Стверджую, що Російською Стороною ця стаття угоди не виконується. Для її виконання необхідно:

– ліквідувати всі склади й технічні позиції (ракетно-технічні бази), призначені для зберігання, обслуговування, підготовки й подачі ядерних блоків на носії. Про виконання цього пункту інформація Українській Стороні не надійшла й перевірка не проводилася;

– розформувати всі підрозділи «спецслужб ядерної зброї», в обов'язки яких входить обслуговування й підготовка бойових блоків, зберігання й видача кодоблокуючих пристроїв на носії. Про виконання цього пункту інформація Українській Стороні не надійшла й перевірка не проводилася.

Російська Федерація, після підписання угод щодо Чорноморського флоту, збільшила число носіїв ядерної зброї на території України більш ніж удвічі і прагне їхнього нарощування. На всіх носіях є системи, призначені для забезпечення зберігання й застосування ядерної зброї, які підлягають демонтажу. На корабельних й авіаційних системах, що є загальними для ядерної й звичайної зброї, підлягають демонтажу всі вузли й ланцюги контролю стану ядерних блоків і забезпечення їхнього розблокування. Виконання цих робіт повинно проводитися під контролем українських верифікаторів. Якщо ж такий демонтаж систем, що обслуговують ядерну зброю, технічно неможливий, такі носії підлягають виводу з території України. Про виконання цього пункту інформація Українській Стороні не надійшла й перевірка не проводилася.

Українські верифікатори жодного разу не були допущені на об'єкти ЧФ РФ для перевірки відсутності на них ядерної зброї. Виходить, є що приховувати! А оскільки так, то слід вважати, що, крім повністю боєготових комплексів експлуатацій й застосування ядерної зброї, ЧФ РФ на території України має й бойові блоки. Отже, Є ПРЯМА ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ.

Питання: чи має Російська Федерація ядерну зброю на території України? Де, яку й у якій кількості? Якщо ядерної зброї ЧФ РФ не має, то як Українська Сторона може в цьому переконатися? Чому РФ не виконує зобов'язань, що випливають із зазначеної вище статті угоди? Що за цим приховується?

Проблема №4.

Угодою про статус й умови перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України (ст. 8, п. 2) передбачено: «Військові формування проводять навчання й інші заходи бойової підготовки в межах навчальних центрів, полігонів, позиційних районів і районів розосередження, стрільбищ і, крім заборонних зон, у відведених зонах повітряного простору за погодженням з компетентними органами України».

У документі все зрозуміло: виконуй – і жодних проблем не буде. Однак, не виконується. Чому? Через небажання командування ЧФ РФ дати Українській Стороні можливість контролювати діяльність флоту, що й призводить до скандальних висаджень десантів з повітря й з моря на суверенну територію України. Але в статті є ще важливіший пункт – необхідність погоджувати використання позиційних районів і районів розосередження. Це означає, що Російська Федерація повинна узгоджувати використання територіальних вод України в планах для військового часу. Це: формування районів виводу сил з-під удару по базі флоту (Севастополю); створення розосереджених районів постачання й судноремонту. А за цим іде ще комплекс заходів воєнного часу, які будуть виконуватися флотом і в інтересах флоту іншими видами Збройних сил РФ. Використане в тексті угоди поняття «бойова підготовка» не міняє суті проблеми, тому що навчальні, запасні й бойові райони – це єдина територія територіальних вод у районі бази флоту, що використовується для розосередженого базування корабельного складу у воєнний час. Сухопутні сили флоту виконують аналогічні дії на прилеглих до бази територіях. Назви: «навчальна», «запасна» й «бойова» відрізняються тільки елементарною рокіровкою стоянок кораблів у різних оперативних ситуаціях у тих самих географічних межах. І все це буде відбуватися в територіальних водах України. Іншого варіанта РФ не має. «Компетентним органом», що погоджує таке використання цих районів, є не командуючий силовою структурою або видом ЗСУ, а Президент, Верховна Рада й РНБО України. Я з російськими адміралами закінчував одні академії, тому, як фахівець у використанні сил флоту, стверджую, що ЧФ РФ (як і будь-який інший флот) і кожне його з'єднання такі плани має і щорічно обновлює та корегує з урахуванням змін корабельного складу флоту. Оскільки ніяких погоджень на вищих рівнях ніколи не проводилося, значить без згоди Уряду суверенну територію України включено в оперативні плани Збройних сил РФ.

Для фахівців не є секретом і те, чому Російська Сторона з такою наполегливістю бореться за володіння системою гідрографічного обладнання від мису Лукулл до мису Сарич. З «географії» очевидно, що ця акваторія найбільш придатна для розосередження й маскування сил флоту в загрозливий період і з початком бойових дій. У воєнний час на утримуваних маяках розгортаються додаткові системи спостереження, упізнавання й оповіщення, потайного зв'язку й багато чого іншого...

Шановний пане посол! Флот не зможе вирішувати свої бойові завдання з території іноземної держави, якщо ця держава не є його союзником по військовому блоку. ЧФ РФ, не зважаючи на свою слабкість, залишається оперативно-стратегічним об'єднанням, і він не зможе повноцінно розвиватися на територіях орендованих військових містечок. На сьогодні система оборони території, на якій перебуває ЧФ РФ, належить іншій державі. Узгодження оперативних планів між генеральними штабами України й Росії без утворення воєнно-політичного блоку неможливе за визначенням. Для військово-морських фахівців ще під час переговорів (1992-1997рр.) було очевидним, що коли ЧФ РФ почне відновлювати свій бойовий склад і бойову готовність, всі ці проблеми вийдуть на передній план і перетворяться на непереборну перешкоду для ротації бойової техніки й подальшого її перебування на території України. Усе це важливо не стільки через плани вступу України в НАТО, як із прагнення забезпечити суверенітет, незалежність і національну безпеку України, на що так розраховує весь український народ.

Неодноразово ставилося питання про підписання угоди між нашими країнами про порядок застосування сил ЧФ РФ проти третіх країн у період його знаходження на території України. Російська Сторона всіляко ухилялася від розгляду цієї проблеми. Це створює ситуацію, коли в будь-який збройний конфлікт РФ втягується й Україна. Хіба ми так домовлялися?

Тому подальше перебування ЧФ РФ в Україні має сенс тільки у випадку, якщо він тут для окупації території Криму й Севастополя, політичного й військового тиску на Уряд України, всі інші властиві для флоту завдання йому значно легше буде вирішувати, перебуваючи в себе на Батьківщині. Знову ж, ніхто не втручатиметься.

Шановний пане посол! Не тільки я, але й багато українців, кому не байдужа доля нашої Батьківщини, шукають відповіді на поставлені в листі запитання. Будемо вдячні, якщо Ви дасте на них відповідь.

З повагою,
віце-адмірал
В. БЕЗКОРОВАЙНИЙ

На світлинах: маяк на мисі Сарич; російський морський піхотинець б'є Олега Яценка – голову Всеукраїнської організації "Студентське братство".

нація і держава
06.09 – 12.09. 2005 р.

НАЦІЯ СИЛЬНА НЕ ТІЛЬКИ НА МАЙДАНАХ

Справжній націоналіст визнає себе представником певної нації, поважає і передає із покоління в покоління традиції свого народу.

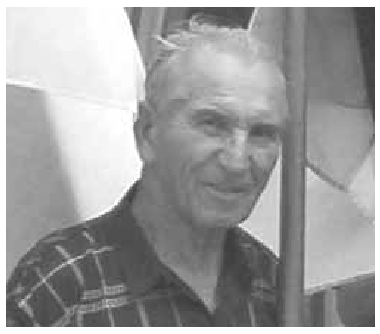

Він поважає представників інших націй і не має експансійних намірів щодо них. Він розуміє, що любов – це процес обопільний. Держава і народ надали йому велику честь народитися в цій країні і користуватися її скарбами, але й він має певні зобов'язання: зберігати цінності народу, примножувати їх та передавати у спадок нащадкам. А ось у псевдонаціоналіста, в більшості випадків, серйозні аномалії у розвитку особистості, які проявляються в нестерпному бажанні реалізуватись через силу нації. На хвилі піднесення у псевдонаціоналіста виникають руйнівні ідеї, які за підтримки натовпу часто втілюються в міжнаціональні конфлікти. Саме так було з європейськими фашистами 30-х років XX ст. Такі ж мотиви й у скінхедів. Але в останньому випадку слід зауважити, що цей рух виник на противагу неефективній соціально-культурній політиці в певних регіонах. Коли малоосвічена молодь, усвідомивши свою безперспективну долю, почала шукати відповіді на сакраментальні питання „хто винен?" і „що робити?", то винними стали нещасні емігранти з країн „третього світу". Навряд чи при впровадженні ефективної програми національно-патріотичного виховання та освіти цього цілком можна було б уникнути, але те, що це сприяло б пом'якшенню цих процесів – факт. А за передачі цих національно-патріотичних гасел та цінностей із покоління в покоління багатьох аномалій вдалось би не тільки уникнути, а й викорінити їх. Коли ж Росія не може протистояти ані цивілізованому Заходу, ані навіть своїм закавказьким сусідам, то їй і доводиться роздмухувати міжетнічні „пожежі" за допомогою „Братів" та „Жмурків". Українці та кавказці на сьогодні вважаються ворогами для того „великого та невмирущого" російського народу. Ті, хто прибирає Москву, зводить там нові будівлі, працює на „благо Росії", не вважаються там навіть за людей. І вони, вічні загарбники України, ще й звинувачують нас у всіх смертних гріхах. Нас, хто і так задавив свою рідну мову, не шанує свою культуру, почуває себе меншовартісним, звеличуючи силу загарбницької культури...

І все це нагадує... Гітлера і Сталіна, яким заважали і Європа, і Азія. Крапля за краплею, хвороба нації підсилює хворобу диктатора. А коли хвороба диктатора перекидається на маси, то тим вінчає народження тоталітаризму. Питати „чому?" – риторично. Що може продукувати затуркана в поколіннях людина, яка щоднини бореться за виживання своїх рідних, яка не знає, чим нагодувати своїх діточок завтра. Тому люди борються хоч за якусь стабільність, попадаючи в тенета страшних лиходіїв, які за крихти соціальних благ, копійок пенсії, такої-сякої зарплатні ґвалтують свої народи, прикриваючись псевдогаслами. Бо в гаслах животіє сплюндрована надія, якій соромно дивитися в очі людям, в чиїх серцях вона оживає. Проходять століття, а змін немає. Як не працюй, а поруч злодії, кати, вбивці. Так животіють іскри добра, але й зло змінюється, маскується, прикривається символами добра. А нація не може повірити, що вона сильна не тільки на майданах, а й щодня. Коли нація повставатиме проти повсякденної кривди, то не проросте сім'я тоталітаризму, авторитаризму, фашизму, комунізму.

Юрій МОСАЄВ,
студент-соціолог,
м. Запоріжжя

КОНГРЕС ВІТАЄ

Голову Нахімовської РО КУН м. Севастополя, учасника Визвольного руху, члена Севастопольського Братства ОУН-УПА **Михайла Сидора** з 80-літтям.

Так тримати, пане Михайле!

Нехай ні грозьби, ні просьби, ні поважні літа і далі не стримують Вас в боротьбі за українську Україну! З роси і води Вам, дорогий Друже!

ВИДАННЯ КУН

„КРИЦЯ" ГАРТУЄ ДУХ

Славному часопису націоналістів Косівщини газеті „Криця" – 10 років. Перше число вийшло до Дня Незалежності 1995 року. Відтоді „Криця" стала улюбленою газетою багатьох мешканців району. „Крицю" – читають, на „Крицю" – чекають, „Крицю" – передають з рук у руки, на „Крицю" – надіються. А все тому, що вона є носієм національної ідеї. Хрещеною матір'ю „Криці" була світлої і славної пам'яті – „Легенда" – п. Слава Стецько.

Бог і Україна
Криця
29
січня
2004
КВІТИ І ТЕРНЯ ОУН

На своїх плечах „Криця" винесла весь тягар передвиборчих кампаній до парламенту 1998-ого і 2002 рр. Народними депутатами Верховної Ради стали Євген Гірник і Роман Зварич, які балотувалися на тих виборчих округах, де читають і шанують „Крицю". Плідно працював часопис і під час президентської кампанії 2004 р.

Від перших чисел часопису головними редакторами в ній працювали: Василь Глібчук – кореспондент районної газети „Гуцульський край", Святослав Перцович – директор Центру національного відродження ім. Степана Бандери, Федір Галай – директор Косівського Народного Дому. А той, хто дав назву газеті, – друг Ігор Мартинюк гартує що крицю останні 7 років. І гартує завзято, наполегливо, так, що гуркіт розлягається не лише Гуцульщиною, а й всією Україною, а луна йде й за кордон – читають газету в Мюнхені, Вінніпегу, в Австралії, Московщині...

„Криця" – авторитетне видання. З нею співпрацюють відомі люди. Це і народний депутат Євген Гірник, і відомий краєзнавець, палкий патріот Гуцульщини Ігор Пелипейко, політолог Валерій Плісак, науковець Олександр Сич... Та чи всіх назвеш?

Дорога подруго „Крице"! Щиро вітаю тебе з твоїм маленьким ювілеєм і великими справами! Працюєш ти невтомно, завзято, без зарплати, не для своєї слави, але для слави нації, без боротьби за Україну і українців не бачиш іншого життя. Свій епіграф: „Бог і Україна" несеш ти гордо – ніколи не зрадила ані Божим заповідям, ані Декалогу націоналіста. Бо то є найсвятіше для тебе. Тож залишайся і надалі такою, щоб „Бог і Україна" жили в твоїх статтях, твоїх роздумах, в твоєму бойовому слові.

Антоніна СПІЛЬНА,
вдячна читачка.

На світлині: редактор часопису "Криця" Ігор Мартинюк

НЕ НАСТУПАЙМО НА ГРАБЛІ ВЧЕТВЕРТЕ

Хвиля українського націоналізму, яка отримала назву Народний Рух України, неодноразово збирала у Києві під синьо-жовті прапори по триста тисяч і більше демонстрантів. Спрагу українців до державності використала московська окупаційна колоніальна адміністрація, очолювана Леонідом Кравчуком. Він зумів цю владу утримати, використавши її для тотального розграбування здобутків праці українського народу.

Леоніда Кучму і його команду також вели до влади українські націоналісти, намагаючись уникнути більшого зла в особі комуніста П. Симоненка. Кучма, зіпершись на московський чиновницький апарат, поглибив розкрадання держави, обеззброїв Україну, довів українців до масового безробіття, до найнижчої в Європі заробітної платні та жебрацької пенсії...

І Майдан під час президентських виборів 2004 р. також був заповнений українськими націоналістами з їхньою українською національною ідеєю, перев'язаною помаранчевими стрічками. Отже, третього Президента України Віктора Ющенка і його команду привели до влади в Україні, знову таки, націоналісти. І що ж ми бачимо?

ВКП(б)-КПРС-КПУ за роки окупації України знищила біля двадцяти мільйонів українців. Хіба Президентові на написання Указу про створення Трибуналу для суду над авторами геноциду українського народу потрібно більше часу, ніж на написання Указу про розпуск Державтоінспекції?

На чотирнадцятому році незалежності Громадська комісія України "Армія безсмертних" збирає підписи за державне визнання учасників національно- визвольної боротьби ОУН і УПА борцями за державну незалежність України. Кращої оцінки рівня національної свідомості Віктора Ющенка, Володимира Литвина, Юлії Тимошенко та їхнього оточення із кумів і сватів та більшої для них ганьби, ніж збір цих підписів, – годі шукати.

Президентові Ющенку не треба писати Указ про те, що українська мова має беззастережно функціювати на всій території України – цей Закон виписаний Конституцією. Аби припинити метушню російських шовіністів довкола мовного питання в намаганні навіки узаконити в Україні російську мову, Президентові слід лише вагомо і гучно виголосити дві фрази: "Російська мова в Україні є мовою сусідньої держави, мовою іноземною. Українцям слід зосередитись на оволодінні англійською мовою як мовою міждержавного, міжнаціонального світового спілкування."

Мовчить Президент і мовчанням потурає московській п'ятій колоні.

Досить трьох елементарних, необхідних для українців і не проголошених Президентом положень, аби вирахувати, що Ющенко є продовжувачем курсу Кравчука і Кучми на розбудову так званого громадянського суспільства, де над українським народом будуть панувати національні меншини в особі В. Рабіновича, Р. Ахметова, В. Пінчука та до них подібних, а українці будуть не господарями у своїй оселі, як поляки у Польщі, а залишаться, за Т. Шевченком, рабами, підніжками, гряззю Москви.

На минулих президентських виборах українці уникнули способу життя за тюремними "понятіями", але утретє наступили на ті ж граблі.

Майбутні вибори до Верховної Ради будуть суміщенні з виборами до органів місцевого врядування, що сприятиме шахрайству хитрунів. Українським націоналістам слід пам'ятати, що поразка на виборах 2006 року може увічнити рабство українців на українській землі. Тому вождям і вождикам політичних партій і громадських організацій, які сповідують українську національну ідею, слід переступити через свою амбітність і без найменших умов приєднатись до Конгресу Українських Націоналістів, до якого вже приєднались інші українські націоналістичні організації.

Українські націоналісти, які тричі за 14 років перемагали на виборах Президента, але, на жаль, тричі обирали Президента не для українців, а для нацменшин України, здатні боротись не за жалюгідні 3% голосів виборців, а за п'ятдесят плюс один. Для цього потрібно агітувати, вести пропаганду не лише за українську національну ідею, а, в основному, проти комуністів Симоненка, проти замаскованих комуністів Мороза, проти злодійні Медведчука, проти партії „Народний союз „Наша Україна", у яку на наших очах переповзають шукачі смачного шматка зі всіх колишніх провладних партій.

Нас, українців, менше ніж китайців, а вороги віками нас намагались побороти, але так і не подолали. Гуртуймося! Єднаймося! Пам'ятаймо, що ворог нас добре вивчив, бо віками жирує серед нас і здатний замаскуватися під друга і ошукати.

Склад майбутньої Верховної Ради України має бути настільки українським, наскільки Сейм Польщі польський.

Василь Білоус,
член КУН м. Умань

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ ПРИХИЛЬНИКИ „АРМІЇ БЕЗСМЕРТНИХ"

Громадська комісія „Армія безсмертних", одним із засновників якої є КУН, веде роботу щодо координації дій і об'єднання всіх прихильників визнання боротьби ОУН-УПА на державному рівні. Заяви про підтримку роботи комісії надходять звідусіль.

У листах люди висловлюють своє бажання допомогти святій справі відтворення історичної правди про боротьбу ОУН-УПА. Приміром, Володимир Шевченко з Червонограда пише: „Дуже хочу допомогти Вам у цій почесній праці. Вклоняюся перед загиблими вояками УПА і живими, яких, на жаль, залишилося дуже мало".

Багато людей саме через листи зголошуються збирати підписи, просять оформити і вислати посвідчення уповноважених представників комісії „Армія безсмертних", щоби працювати в своїх містах і селах. Так, наприклад, сім'я Ганни та Ярослава Дудів з села Варламова Воля зібрала 36 підписів і надіслала до секретаріату.

Загальнонародна підтримка громадської комісії „Армії безсмертних" є відчутною. Чим більше прихильників за визнання ОУН-УПА об'єднається в її рядах, тим швидше вирішиться це питання.

Ярина МИХАЛЬОНОК

нація і держава
06.09 – 12.09. 2005 р.

ПІД ЗНАКОМ СПАСА

19 серпня в селі Нові Петрівці на Київщині храмове свято Преображення Господнього було доповнене урочистостями з нагоди Дня Пам'яті Національних Героїв України.

На майдані в центрі села біля Храму Покрови зібралися сотні українських патріотів з Нових Петрівців, навколишніх сіл, Вишгорода, столиці. Відкрив урочистий мітинг учасник національно-визвольного руху Володимир Лях.

Народний депутат України Володимир Яворівський наголосив, що ми маємо дивовижну національну історію. На превеликий жаль, вона ще не прочитана як слід, багато її героїчних сторінок поросло лободою забуття, ще не всі акценти в ланцюгу великих подій розставлені належним чином. Це стосується і колишньої гетьманської столиці Батурина, населення якої було вирізане солдатнею російського царя Петра І; і Крут, під якими загинуло триста юних патріотів; і розташованої неподалік Нових Петрівців Національної святині – Монастиря Межигірського Спаса, знищеного свого часу сталінськими опричниками.

Письменник Олександр Дробаха згадав драматичну історію Межигірського Спаса. Вперше він був знищений військом хана Батия у 1240 році. Відроджений зусиллями народу Межигірський Спас у 1482 році став жертвою набігу татарського хана Менглі Гірея, намовленого московським царем Іваном Третім. Нове відродження славного монастиря почалося з виходом на історичну арену українського козацтва. Про святу обитель піклувалися гетьмани Богдан Хмельницький, Іван Виговський, Петро Дорошенко, Іван Мазепа. Кожен козак вважав своїм обов'язком хоч раз в житті побувати в цьому монастирі, подарувати йому кошти, церковне начиння. Згадайте, з яким захопленням Тарас Шевченко пише про запорожця, який їде спасатися в Межигір'я (поема „Чернець"). Не може не хвилювати малюнок Шевченка „Межигірський Спас". Це святе місце дороге нам і тим, що тут поховано багато національних подвижників.

Чи не тому 1786 року Москва вилучила з духовного обігу нації монастир – духовну академію Запорізької Січі? З 1798 до 1874 на терені Межигір'я діяла фаянсова фабрика. Вироби місцевих майстрів були відомі далеко за межами Київщини. Колекції межигірського фаянсу і порцеляни – яскрава сторінка української культури, ці вироби можна побачити в музеях Києва, Британії, Франції.

Хмари московського безбожництва згустилися над Межигірським Спасом після приходу до влади більшовиків. Спочатку тут розмістили керамічний технікум, згодом реорганізований в інститут. На страсному тижні 1931 року за наказом директора інституту Міллера було спалено іконостаси, хоругви, інше церковне начиння. В 1934-1935 роках московські варвари знищили всі храмові споруди, а на їхньому місці звели дачі для перших осіб УРСР. Ця ж практика тривала за Президентства Кравчука, за режиму Кучми.

Настав час відродити нарешті унікальну українську святиню.

Учасники мітингу одностайно підтримали зачитане Олександром Дробахою звернення до Президента України Віктора Ющенка про надання Межигірському Спасу статусу історико-культурної національної пам'ятки.

Відбулася урочиста хода учасників свята до Межигір'я. Оскільки територія, на якій був розташований монастир, перебуває у власності Кабінету Міністрів, напередодні організатори урочистого відзначення Дня Пам'яті Національних Героїв подали до Уряду звернення з проханням забезпечити людям доступ на територію монастиря, щоб покласти квіти на могили героїв, відслужити над ними панахиду. Та, як виявилося, звернення на чиновників не подіяло. Даремно Володимир Яворівський біля зачинених воріт доводив сторожеві, що він, як народний депутат, має право пройти на територію національної святині. Пообіцявши поговорити зі своїм начальством, сторож за деякий час повернувся тільки для того, щоб повідомити, що, мовляв, „немає ключа від воріт"...

Панахиду за упокій душ Семена Палія, Остапа Гоголя, Самійла Самуся і десятків інших національних героїв групі священиків на чолі з отцем Богданом довелося відправляти біля зачинених воріт...

З великою шанобою учасники свята побували біля Козацької Каплиці, біля пам'ятної стели на честь перебування Тараса Шевченка в Межигір'ї в червні 1843 року. З насолодою пили люди воду з Дзвонкової Криниці, співали ліричних і героїчних пісень, молилися.

І хоч з вини чиновників відзначення Дня Пам'яті Національних Героїв у Межигір'ї було затьмарене, всі поверталися додому з піднесеним настроєм, твердо переконані в тому, що скоро настане день, коли перед кожним патріотом відкриються всі ворота, за якими так довго ховали від нас наші національні святині. Згадувалися сказані під час мітингу слова Володимира Яворівського: „Спас нагадує нам про Преображення Господнє, про те, як божественно засяяло, змінилося лице Ісуса Христа. Під знаком Спаса міняємося і ми, міняється вся Україна, відкидаючи страх, зневіру і нерішучість".

Василь ЗАЄЦЬ

ПРОТВЕРЕЗІННЯ ПРИХОДИТЬ І В ДОНЕЦЬК

Вибори міського голови міста Харцизька 2002 року практично залишилися непоміченими в Україні, хоча тут уперше успішно був проведений експеримент з переписування результатів усенародного волевиявлення.

Коротко викладу перебіг тих подій. Спочатку переможцем був визнаний Анатолій Ігнатенко – про це на підставі зведень ТВК заявив глава ОДА В. Янукович. Після цієї заяви він їде у відпустку... Зненацька зникає і переможець – Ігнатенко. Розгублена дружина зайнята пошуками чоловіка, а правоохоронні органи ніяк не реагують. За тиждень Ігнатенко з'являється, але мовчить. Ті, хто його бачив тоді, говорять, що людина була залякана до смерті. Як виявилося, причиною викрадення було прагнення змусити Ігнатенка "поступитися" місцем кандидатові, бажаному місцевим воротилам. І поки Ігнатенка залякували, виборчком переписав своє рішення, і мером став зовсім не Ігнатенко, а його конкурент – О. Ляшенко. При тому, що мав усього третій результат. Таку постанову опублікувала територіальна комісія через 11 днів після підрахунку голосів.

І от у Макіївці у міському суді закінчились слухання кримінальної справи з фальсифікації виборів міського голови Харцизька на одній з виборчих дільниць. Як випливає з обвинувачувального висновку, одна з підсудних, яка під час виборів була головою ДВК, у приміщенні Харцизької міськради 1 квітня 2002 р. на вимогу "не встановленої" особи переписала протокол підрахунку голосів. При цьому на 300 голосів завищила результат Ляшенка (віднявши їх у іншого кандидата). І здала протокол без підписів у комісію. Таємничим чином підписи потім з'явилися, але... як установила експертиза, жоден з них не є справжнім. Слідство вважає, що підроблений протокол послужив підставою для того, що "переможцем на виборах Харцизького міського голови став не той, хто переміг". Суд виніс рішення про визнання виборів на дільниці недійсними. Нові вибори міська рада призначити не квапиться. Отож в місті зараз немає легітимної влади. Юристи до цього часу не можуть оговтатись від таких колізій.

Та дивуватися не варто. У Донецьку свої закони.

Потрібно сказати, що в суді розглядалася справа тільки щодо однієї комісії, а в діловодстві прокуратури числиться кримінальних справ більше ніж по двадцяти виборчих комісіях м. Харцизька. І найцікавіше те, що скрізь протоколи переписані на вимогу "невстановленої" особи, а встановлювати цю особу ніхто не поспішає. Тобто, під суд ідуть „стрілочники", а організатори так і залишилися на волі. А „стрілочники" на допитах, немов дятли, повторюють: "Не пам'ятаю, хто змусив переписати протокол". А хто це робив – відомо усім. Частина цих діячів зараз очолює опозицію, а один навіть читає в СІЗО обвинувачувальні висновки. За фактами вимагання. Але посмію заявити, що чимало з них вже одержали... парткВитки Народного союзу "Наша Україна".

Нічим не краща ситуація і з розслідуванням кримінальних справ за фактами фальсифікації результатів президентських виборів в області. Про це говорить лист Лілії Тополюк з міста Сніжного до Президента України. Лист вражає своєю трагічністю: "Мені 19 років, я вчуся заочно на 3 курсі Харківського інституту економіки ринкових відносин і працюю секретарем на підприємстві "Сніжнетепломережа" облкомунпідприємства "Донецьктеплокомуненерго". На виборах Президента України я брала участь у роботі ДВК №19 Сніжнянського в.о. №59 (дільниця розташована в приміщенні підприємства, де я працюю). Про включення мене в списки членів виборчої комісії я довідалася від керівництва підприємства, і моєї згоди ніхто не запитував. Мій обов'язок у роботі комісії – видача виборчих бюлетенів громадянам, що не ввійшли в основні списки виборців. Додаткові списки мені дала секретар комісії Т.М. Борисенко. Зараз на мене і двох рядових членів комісії відкрито кримінальну справу за статтею 158. п. 3 Кримінального Кодексу України.

А суть справи в тому, що провину за фальсифікацію виборів у Сніжному прагнуть покласти на рядових членів виборчої комісії, а не на керівників. Я неодноразово чула Ваші виступи, де Ви говорили, що не будете переслідувати рядових виконавців. Ваша мета – знайти і покарати справжніх організаторів фальсифікації виборів. Мені загрожує позбавлення волі від 5 до 8 років, тому що ті, хто був у додаткових списках, як виявилося, внесені були й в основні.

Працівники міліції здійснювали на мене моральний тиск, обзивали мене злочинницею. Створюється враження, що правоохоронцям потрібні тільки показники і кількість справ. Якщо я і винна, то я не за своїм бажанням брала участь у роботі комісії, а зі страху втратити роботу". Ліля закінчує свій лист проханням до Президента не ламати їй життя.

Варто задуматися над цим листом. Не відомо, чи прочитає його адресат. І яке рішення прийме. Якщо прочитає, можна не сумніватися, не допустить наруги. Адже сам пройшов усі кола пекла.

В області йде злочинна спроба вигородити справжніх винуватців фальсифікацій, і це видно неозброєним оком. І це тривожно. Сидітимуть дівчата... а Віктор Федорович з компанією роз'їжджає країною і розповідає про 37-й рік. І ніхто ту компанію не займає, а будь-який виклик на допит – причина грандіозної істерії а-ля Прошкуратова-Шуфрич, а також підстава для блокування парламентської трибуни. Сидітиме ж дівчина Ліля...

До речі, лист Ліля направила Ющенку, а не Януковичу. Люди нарешті зрозуміли, що кримінальник на прізвисько "Хам" їх просто обдурив, використавши як "біомасу". Так що протверезіння приходить і в Донецьк.

Віктор ГЕВАРІН, м. Донецьк

ОГЛЯД ЛИСТІВ

СПАСАЙМО ХОРТИЦЮ

Василь Ненченко із Запоріжжя разом зі своїми однодумцями дуже переживає з приводу того, що „наша влада, яку ми підтримали на Майдані, чомусь довго розкачується з вирішенням усіх наболілих питань. Команда „губернатора" Карташова й далі продає своїм людям землю біля Дніпра. Загальне обурення трудівників викликають „нововведення" на транспорті: чимало тролейбусних маршрутів знято для того, щоб змусити людей їздити в маршрутках. Вся антинародність карташовщини особливо переконливо проявляється в підході до проблем Національного заповідника „Хортиця". Як повідомляє Василь Ненченко, „сотні платних прихильників Карташова – есдеків та комуністів активно агітують за те, щоб будувати мости через Хортицю. Владі ж дуже вигідно відчужити територію острова під мости, стоянки, котеджі. Гроші за це владоможці взяли від своїх людей ще в 2003-2004 роках". І це при тому, що мостами через Хортицю основний потік транспорту буде пущено через центр міста, мешканцям якого і так нічим дихати. Але чхати хотіли карташови на здоров'я та життя українців.

Про те, як нашу національну святиню Хортицю нищили чужі люди за сприяння кучмівських запроданців, як така політика триває й до сьогодні, йдеться в листі, який підписали: представники громади рідновірів Запоріжжя Святослав Щербина, Володимир Мельниченко, Світовит Пашник, Мирослав Зуєнко; голова МО КУН Віталій Подлобніков; голова ОО КУН Василь Тимчина; районні провідники КУН Ярослав Коваль, Григорій Мацегора, Наталія Єременко; заступник районного провідника МО КУН Григорій Винниченко; заступник голови Братства ОУН-УПА Михайло Калиняк, інші представники громадськості міста. Автори листа наголошують, що „долю Національного заповідника мають вирішувати не місцеві чиновники і не місцевий референдум, а центральна влада, бо Хортиця належить всьому українському народу і є святинею світового рівня".

Звертаючись до Президента України, мешканець Запоріжжя Іван Мельник розповідає про те, як посланий Віктором Ющенком голова РНБО Петро Порошенко розбирався на місці з питанням збереження Хортиці від руйнації: „Ваш горе-посланець Порошенко не став себе обтяжувати обов'язком об'єктивно розібратися із проблемами мостів. Він вислухав тільки проросійську сторону і дав згоду на будівництво мостів через острів. Після його прес-конференції я зробив висновок, що це не державний діяч, а олігарх-хапуга, якому державні інтереси до одного місця... Я б йому довірив колгосп „Ленінська кузня" і не більше".

Василь ЗАЄЦЬ

"РАННІ СЛОВ'ЯНИ" ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Минуле завжди знайде високу душу, щоб відродитися в ній

Григорій Василенко

Слід зазначити, що ніхто з античних письменників, крім Геродота, територіально не зближує гелонів з будинами. Із сказаного можна зробити висновок, що повідомлення Геродота про перебування гелонів у землі будинів слід вважати помилковим. Називаючи орачів скіфами, Геродот вживає цей вираз як визначення. Термін «скіфи» визначає лише країну, де проживають орачі. Етнічне ж навантаження несе слово «орачі». Скіфів-орачів Геродот вважав за осібне плем'я. Тому територію поселення орачів він обмежив районом Північного Побужжя. Практично ж орачі – це весь слов'янський масив Лісостепу.

Античні письменники, які жили після Геродота, назву «орачі» як загальноетнічну розповсюджували на всі слов'янські племена Лісостепу. Так, грецький історик І ст. Меніпп зазначав, що «орачі живуть між карпами і неврами», тобто їхні землі сягали Західного Бугу.

Пліній Старший кордон землі орачів у південно-західному напрямі обмежує нижньою течією Дністра: «Фракія з одного боку починається від берега Понту (Чорного моря), де в нього впадає Істр. Тут тече річка Зіра (слід читати „Тіра" – Дністер). Усю цю область займають скіфи, яких називають орачами». Те ж саме зауважує й Птолемей: «Тіра – прикордонна ріка Сарматії і Дакії» (слов'янську землю у ті часи часто називали Сарматією).

Південний рубіж області розселення орачів проходив по кордону зі Степом. На півночі їх землі сягали зони Лісу, на сході – Ворскли. Практично різниці між орачами і гелонами не було. Це один і той самий народ під різними назвами. Генетична спорідненість орачів і гелонів не підлягає сумніву.

Розкопки курганів у Глевасі під Києвом і в Мар'янівці біля Фастова, городищ у Хотові і Ходосіївці, які проводились у 60-х роках XX ст., показали, що в скіфську епоху тут жило населення, котре за етнічними ознаками не відрізнялося від скіфів-орачів. Оскільки це були землі гелонів, то, без сумніву, гелони і скіфи-орачі становили в епоху Геродота єдиний слов'янський масив, єдину етнокультурну спільність.

Сучасні археологи Б. О. Шрамко і Б. О. Рибаков розміщують гелонів на Ворсклі.

Однак таке припущення не має під собою ніяких підстав, крім бажання вписатися у формулу Геродота про перебування гелонів у землі будинів. Єдиним аргументом, який спонукав Шрамка та Рибакова схилитися на користь Більського городища як місця для Гелона, була величина його території (15 га). Але тут немає нічого дивного, якщо згадати, що Більське городище було форпостом на східному рубежі слов'янської землі. Воно призначалося на випадок нападу кочівників не тільки для захисту населення з околиць, а й майна, яким переважно була худоба. Тому площа городища була досить значною. Не можна також ігнорувати численних письмових свідчень про те, що гелони – мешканці Придніпров'я. Крім того, слід мати на увазі ту обставину, що Геродот, отримуючи інформацію зі слів оповідачів, не міг перевірити її вірогідність.

Вирішуючи питання про місцезнаходження Гелона, треба виходити насамперед з економічної і воєнно-стратегічної доцільності його виникнення.

У стародавню епоху основними транспортними артеріями були річки. Тому на їхніх берегах виникали міста, торговельні факторії, ремісничі центри. Дніпро з найдавніших часів був транспортно-економічним засобом зв'язку між країнами південних морів і районами далекої півночі з виходом на Балтику, транзитною артерією, до якої тяжіли господарські інтереси величезного регіону, населеного різними племенами. А оскільки водний шлях прорізував слов'янські землі, то виникала необхідність у появі тут торговельно-ремісничого, а заодно й адміністративного центру.

Для торговельної діяльності потрібні були пристань, перевалочна база для товарів, які поступали з глибинних районів, ремісничі майстерні для виконання різних послуг. Адміністрація мала здійснювати контроль за транзитом і збиранням митних платежів за провіз товарів. Для розміщення адміністрації і воєнної дружини потрібна була фортеця.

З урахуванням усіх цих чинників і потрібно було вибрати місце для Гелона. Таким місцем на берегах Дніпра могли бути Київські висоти. Тут сходилися притоки всієї північної частини басейну Дніпра. Тому вибір цього місця був вигідний також із погляду стратегічного. Закладена в цьому місці фортеця могла замикати вихід усій північній території країни.

Можливість розташування Гелона на Ворсклі в районі Нільського городища відпадає: його район тяжіння обмежувався недалекими околицями. Водна комунікація не мала транспортного значення, бо вона забезпечувала тільки потреби місцевого ринку. З погляду економіки слов'янського регіону це був глухий закуток.

При цьому звернемо увагу ще на одну обставину. В Гелоні грецькі переселенці створили торгову колонію. Тут вони мали свої будинки, храми. Чому греки поселилися в Гелоні? Тому що при значному обсязі обміну не мали конкуренції з торгівлі. Торгували вони не тільки з місцевим населенням, а й з населенням північних областей, яке спускалося в Гелон притоками Дніпра. Про жваву торгівлю свідчать знахідки грецьких монет на території Києва.

А які можливості могла б мати колонія греків на Більському городищі? Мізерні. Адже обсяг місцевого ринку на Ворсклі не йшов у жодне порівняння з ринком на Дніпрі. Крім того, Ворскла була прикордонною річкою. Вона відділяла володіння землеробського населення від скіфів-кочівників. Тому слов'янська столиця не могла бути на самому кордоні з кочовим світом.

Крім з'ясування місця осілості гелонів, слід звернути увагу на їхній світогляд. Хоча матеріальних свідчень та письмових джерел залишилося не так багато: залишки кромлехів, подібних до Стоунхеджа; орієнтація української сільської хати по сторонах світу; клинописні написи Кам'яної могили; рунічне письмо писанок; глибокі наукові знання, закодовані в народних звичаях та обрядах, – є підстави зробити висновок, що гелони-сонцепоклонники були носіями знань допотопної цивілізації. Праці основоположників теорії катастроф: Кюв'є Жорж (1769-1832), Борн Генріх (1800-1862), Дорбаньї Альсид (1802-1857) є науковим підґрунтям думки про існування високорозвиненої допотопної цивілізації з умовною назвою Золотий вік.

Марія ХИЛЕВИЧ

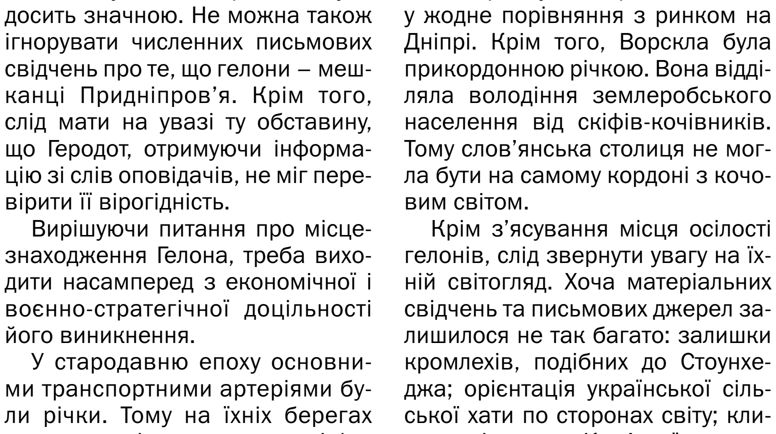
Далі буде

Початок у №№ 22,23,33–35,

"ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ"

Перша в Україні документальна виставка відкрита щодня з 11.00 до 18.00 год. в Будинку "СМОЛОСКИП" за адресою: м. Київ, вул. Межигірська, 21, тел. 425-23-93.

Доїзд: ст. метро "Контрактова площа", вихід до вул. Нижній вал.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ПОЛІТВ'ЯЗНІ – ЩЕ Й ДОСІ „ЗЛОЧИНЦІ"...

Відомий правозахисник Валерій Кравченко, колишній політв'язень, вже два тижні голодує біля входу до приміщення Верховного Суду. Упродовж кількох років він звертався в різні державні інстанції, суди, прокуратури, дбаючи за добре ім'я репресованих та засуджених за політичну боротьбу з комуністичним режимом. Реабілітовано тільки засуджених за політичними статтями, а тих, хто був засуджений за кримінальні злочини, яких не здійснював, – досі не виправдано.

Приміром, В. Кравченка, при знятті судимості за політичні дії, реабілітували одночасно й за ще двома кримінальними (надуманими) справами. Але ще багатьох в'язнів сумління Верховний Суд України повністю не реабілітував. З метою дискредитації, політиків влада судила за кримінальними статтями: „опір міліції", „незаконне зберігання зброї" – В. Овсієнка, О. Тихого; „спроба зґвалтування" – В'ячеслава Чорновола, Миколу Горбаля „порушення транспортного режиму" – Василя Стрільцова...

В. Кравченко знайомить всіх, хто підходить, з великою кількістю відписок (це в наших чиновників улюблене заняття – замість конкретної роботи, спрямованої на вирішення справи) з різних судових інстанцій. Одну з таких кримінальних справ і взяв за основу свого протесту Валерій Кравченко, – він вимагає реабілітації „першотравневої двійки" – Георгія Москаленка і Віктора Кукси, які вночі 1 травня 1966 р. над Київським інститутом народного господарства вивісили синьо-жовтий прапор з національним гербом – Тризубом і написом: „Ще не вмерла Україна, ще її не вбито!"

Сміливці розраховували, що вранці прапор побачать багато людей, адже саме тут, на Брест-Литовському проспекті, біля заводу "Більшовик", формувалися колони студентів і робітників для участі в першотравневій демонстрації.

Прапор зняли о 8 годині ранку, доставили в КДБ, порушили кримінальну справу. Сміливців заарештували через 9 місяців, 21 лютого 1967 року. Це були 27-літній робітник, студент вечірнього відділу КІНГу Георгій Москаленко і 26-літній робітник Віктор Кукса.

31 травня 1967 р. вони були засуджені Київським обласним судом до 3-ох (Москаленко) і 2-ох (Кукса) років ув'язнення в таборах суворого режиму за ч. 1 ст. 62 КК УРСР ("антирадянська агітація і пропаганда") та за ст. 222 – "холодна та вогнепальна зброя" (це були кухонний ніж, яким В. Кукса зрізав червоного прапора, та самопал, набитий головками сірників: ним Г. Москаленко мав подати другові звуковий сигнал про небезпеку).

Відповідно до Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні" від 17.04.1991 р., постановою Пленуму Верховного Суду України від 20.05. 1994 р. судові рішення в частині засудження Москаленка Г.М. та Кукси В. І. за ст. 62 ч. 1 КК УРСР скасовано, а кримінальну справу закрито за відсутністю складу злочину. Але вони й надалі вважаються засудженими за ст. 222 КК УРСР (зброя)... Тобто політична реабілітація обернула їх на чистих кримінальників! Отакий парадокс пострадянської юриспруденції.

Валерій Кравченко сподівається, що його голодування під будівлею Верховного Суду приверне увагу не тільки широкої громадськості, але й суддів та прокурорів, допоможе багатьом в'язням сумління позбутися комуністичних кримінальних ярликів.

Акцію підтримує Конгрес Українських Націоналістів.

Л. СКАЛЕЦЬКА, голова Святошинської РО КУН.

На світлині: (зліва направо) В. Кравченко; В. Ветров, член КУН; Г. Сахнюк, голова секретаріату Київської МО КУН

НІЛ ХАСЕВИЧ – ЖИТТЯ В ІМ’Я УКРАЇНИ

Пам’ятними назвами парків, вулиць, фестивалів повертаються до нас наші великі пращури, які без страху клали вогонь своїх сердець на вівтар України. Яскравим прикладом такої жертовності є життя Ніла Хасевича – талановитого українського художника світового рівня. Його роботи побачили світ лише в незалежній Україні, за волю якої він боровся і загинув.

Народився Ніл Хасевич 1905 року в родині сільського пароха Антона Хасевича. 14-річним хлопчиком Ніл пережив страшну трагедію: повертаючись з Рівного, на дережнянському залізничному переїзді потрапив під поїзд – його мати загинула, а підліток втратив ногу.

Після лікування навчався в майстерні Василя Леня в Рівному. 1925 року склав екстерном іспити і отримав атестат гімназії у Варшаві. Там же вступив до Академії прикладних мистецтв на графічний факультет, який успішно закінчив 1933 року. Участь у низці художніх виставок протягом 1936-1939 років зробила Ніла Хасевича знаним майстром живопису і графіки. Його роботи експонувалися на 35 виставках, у тому числі в Празі, Берліні, Чикаго, Лос-Анджелесі і були відзначені дипломами та іншими престижними нагородами.

У Варшаві 1939 р. побачив світ альбом „Екслібриси Ніла Хасевича". Митець невтомно шліфував професійну майстерність. Виконані ним портрети князя Володимира Великого, гетьмана Мазепи, екслібрис Президента УНР в екзилі Андрія Левицького, серія творів у альманасі „Дереворити" високо оцінені фахівцями.

Коли на теренах Західної України запанувала більшовицька влада, про вільне втілення творчих задумів діячам культури залишилося тільки мріяти. Тож Ніл Хасевич, живучи в рідному селі, учителював у тамтешній школі і підробляв бухгалтером у споживчій кооперації.

З квітня 1943 року, коли масово формувалися військові загони Української Повстанської Армії, художник долучився до підпільної роботи. Його знали за псевдонімами “Зот”, “Бой”, “Левко”, “Рибалка”. Ніл Антонович був талановитим пропагандистом, керував друкарнею повстанців, творчо працював як художник і редактор, готуючи ілюстрації до сатиричних журналів УПА „Український перець" та „Хрін". Митець розробляв також проекти прапорів, печаток, бланків повстанців.

Протягом 1943-1944 рр. очолював політико-пропагандистську ланку групи УПА „Північ", якою командував Дмитро Клячківський (“Клим Савур”). Доробок його – 150 дереворитів, які видано за океаном в альбомах „Волинь у боротьбі" та „Графіка в бункерах УПА" (1950-1952 рр.).

У червні 1948 р. Українська Головна Визвольна Рада (УГВР) запровадила відзнаки підпільникам, які заслужили їх особистою звитягою. Саме “Зот” створив ескізи Хреста заслуги і Хреста бойової заслуги (золотих, срібних, бронзових) і медалі „За боротьбу в особливо важких умовах". До речі, згодом самого Ніла Хасевича буде відзначено Золотим Хрестом заслуги та медаллю й обрано до УГВР від української інтелігенції.

Разом із двадцятьма іншими провідними діячами підпілля художник підписав звернення до лідерів закордонних центрів ОУН із закликом припинити ворожнечу й чвари задля консолідації націоналістичних сил.

Ніл Хасевич мав декількох учнів-художників, яких у підпіллі знали за псевдонімами “Артем”, “Гнат”, “Скиба”, “Мирон”, “Свирид”. Їхній вчитель 1951 р. писав: „Я не можу битися зброєю, але б’юся різцем і долотом. Я, каліка, б’юся в той час, коли багато сильних і здорових людей світу навіть не вірять, що така боротьба взагалі можлива... Я хочу, аби світ знав, що визвольна боротьба триває, що українці б’ються».

Звісно, радянські органи держбезпеки доклали чимало зусиль, розшукуючи головного художника-націоналіста. 1951 р. зі столиці СРСР надійшов наказ – «пресечь антисоветскую деятельность» Хасевича (його гравюри потрапили до делегатів сесії Генеральної Асамблеї ООН та іноземних дипломатів).

Для розшуку митця було створено міжобласну оперативну групу на чолі з заступником начальника відділення 2-го відділу УМДБ Рівненської області капітаном Борисом Стекляром (1981 р. він видав спогади, в яких подав подробиці „полювання" на “Зота”). Допоміг енгебістам випадок. В одному із захоплених бункерів знайшли зашифровані документи. Коли їх розшифрували, то прочитали: „Заготували для Вас 5 кілограмів паперу, вишневе дерево". Шифровка вказувала й адресу: бункер на хуторі біля села Сухівці, що за 12 км від Клеваня Рівненської області. Стало зрозуміло, що папір і вишневе дерево потрібні для виконання гравюр. Отже, в бункері – художник.

Вранці 4 березня 1952 року хутір біля села Сухівці оточили солдати. Знайшли бункер. Підняли сніп соломи, що затуляв вхід до криївки. Зсередини пролунали автоматні черги. Тоді до бункера полетіли гранати. Коли Б. Стекляр увійшов до криївки, він побачив трупи трьох повстанців. Один з протезом – Ніл Хасевич... Художник загинув із зброєю в руках (застрелився). Смертну годину разом із провідником “Зотом” зустріли його соратники: В’ячеслав Антонюк (“Матвій”) та Антон Мельничук (“Гнат”).

Після операції чекісти привезли вбитих у Клевань, де поклали напівголих на сніг. „Два дні лежали хлопці на глум під дубом, – розповідав мешканець Клеваня Петро Михайлович Столярчук. – Ніла я впізнав – він був без ноги і лисий. Де його поховали – ніхто не знає".

Ось так „виховувала" радянська влада українців, що повстали за правду, і славу, і волю в своїй хаті. Тож схилімо голови перед світлою пам’яттю патріотів, їх жертовністю і безмежною любов’ю до своєї Батьківщини.

Добірку оригіналів дереворитів Ніла Хасевича, які збереглися в архівах органів МДБ-КДБ, працівники управління СБУ у Волинській області на початку 90-х років передали до обласного краєзнавчого музею в Луцьку.

Микола ВОРОНЯК,
смт. Рокині, Волинська область

Календар українського націоналіста

7 вересня 1984 р. — помер Йосип Сліпий, довголітній політв’язень радянських концтаборів, кардинал УГКЦ.
8-10 вересня 1989 р. — у Києві відбулись установчі збори НРУ.
9 вересня 1769 р. — народився Іван Котляревський.
9 вересня 1944 р. — польсько-російський договір про акцію “Вісла” – виселення лемків зі споконвічних українських земель.
10 вересня 1894 р. — народився Олександр Довженко.
11 вересня — День працівників нафтової, газової та нафтопереробної промисловості. День танкістів.
11 вересня — Усікновення глави Пророка, Предтечі та Хрестителя Господнього Іоанна. Поминання полеглих за Україну.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Передавайте часопис “Нація і Держава” з хати до хати, з рук у руки!